

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201654
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8121201654.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobcu: L. Ž., D.. XX.XX.XXXX, N. N. X, XXX XX A., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 4.794,41 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 150,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 25.2.2021 domáha voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 4.794,41 eur. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19Csp/102/2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.10.2020, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Žalobou sa domáhal zdržania sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

29.: „Dohoda o zrážkach zo mzdy ako inštitút zabezpečenia pohľadávok bola novelizovaná zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2014 takým spôsobom, že reagovala na ustalujúcu sa súdnu prax súdov v oblasti ochrany spotrebiteľa a vyžadovala, aby dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzatváraná na osobitnej listine a zodpovedala právnej dôležitosti a právnym následkom tejto dohody, a aby bola jednoznačná aj písomná forma a jednanie oboch strán pred uzavretím tejto dohody.“

- 30.: „Tieto právne ustanovenia boli známe aj veriteľovi, napriek tomu bez toho, aby zažaloval predmetnú pohľadávku na súde, uplatnil dohodu o zrážkach zo mzdy u zamestnávateľa žalobcu 1.12.2014, kde postupoval nielen v rozpore s touto právnou úpravou, ale aj v rozpore s dobrými mravmi, pretože museli mu byť v tomto čase známe súdne rozhodnutia o tom, z akého dôvodu sú neplatné dohody o zrážkach zo mzdy uvádzané vo Všeobecných obchodných podmienkach, resp. v zmluvách drobným písmenom. Je zrejmé, že ak tak žalobca postupoval bol vedený snahou obísť ex offio preskúmanie súdnych podmienok u tohto zmluvného vzťahu a vymôcť tie nároky, ktoré si sám vyčíslil.“

- odôvodnenie 31.: „V danom prípade došlo k tomu, že ak dátum poslednej splátky bol stanovený na 20.6.2011, viac ako 3 roky po skončení tohto zmluvného vzťahu, veriteľ uplatňoval nároky, u ktorých musel byť presvedčený, že pokiaľ by ich bol žaloval na súde, boli by uznané za premlčané, resp. žalobca by vzniesol úspešne námietku premlčania u tohto nároku.“

- odôvodnenie 32.: „Toto konanie veriteľa v rozpore s dobrými mravmi pokračovalo aj po tom, čo dokonca súd vydal neodkladné opatrenie a snažil sa vyvolať pred zamestnávateľom žalobcu dojem, že zrážky zo mzdy boli vykonávané na základe zákonných ustanovení a poslal dokonca pokyn zamestnávateľovi žalobcu, aby ďalej už nevykonával zrážky zo mzdy, ako keby si nebol vedomý toho, že už bolo vydané neodkladné opatrenie, ktoré zamestnávateľ žalobcu je povinný rešpektovať.“

- odôvodnenie 33.: „Napriek tomu, že od podania žaloby do rozhodnutia súdu uplynulo ďalšie obdobie, žalovaná strana jednoznačne nevyvrátila podozrenia žalobcu, že túto dohodu o zrážkach zo mzdy by mohla uplatniť opätovne, keďže suma, ktorú vyčíslila pre zamestnávateľa žalobcu a žiadala, aby bola dohodou o zrážkach zo mzdy uspokojená, nebola ešte uskutočnenými zrážkami vymožená.“

- odôvodnenie 34.: „Z tohto dôvodu súdu aj za daného stavu veci v tomto časovom období je zrejmé, že keďže predmetný zmluvný vzťah žalovaný neprehlásil za uzavretý a stále je potencióálna hrozba použitia tejto dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú súd považuje za neplatný právny úkon podľa § 39 OZ a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.“

Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musel brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie (PFZ) má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Právny predchodca mu na základe Zmluvy o poskytnutí flexipôžičky, č. 001814001050606, zo dňa 20.6.2006 poskytol úver vo výške 4.315,21 eur (130.000,- Sk), pričom ku dňu 11.12.2014, kedy žalovaný požiadal jeho zamestnávateľa o zrážky zo mzdy, boli uhradené splátky vo výške 3.979,96 eur. Žalovaný listom, zo dňa 11.12.2014 požiadal jeho zamestnávateľa o vykonávanie zrážok zo mzdy v celkovej výške 5.129,66 eur. Keďže v tom čase bola žalovanému na predmetný úver zaplatená suma 3.979,96 eur, mal žalovaný nárok len na doplatenie istiny, vo výške 335,25 eur (4.315,- eur - 3.979,96 eur = 335,25 eur), avšak nakoniec vykonal zrážky zo mzdy vo výške 4.704,- eur. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 19Csp/102/2018, zo dňa 8.9.2020 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie, ani rozširovať, ani zužovať.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť. Uvedol, že v odôvodnení vyššie cit. rozsudku sa nikde nenachádza záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Spôsob výpočtu uplatnenej sumy, kedy žalobca požaduje priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie vo výške, ktorá zodpovedá rozdielu medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a úhradami žalobcu považuje za ničím neodôvodnené a nemajúce základ v základnom konaní. Žalovaný zdôraznil, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal výšku vykonaných zrážok zo mzdy, prípadne iného peňažného plnenia vykonaného v prospech žalovaného, a preto výšku údajne vykonaných úhrad bez ďalšieho spochybňuje. Žalovaný ďalej uvedol, že žalobca v uzatvorenej Zmluve o poskytnutí flexipôžičky č. 001814001050606 svojím podpisom v súlade s ust. § 551 Občianskeho zákonníka prejavil súhlas s tým, že v prípade, ak nesplní svoj záväzok splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných stanovených termínoch v zmysle Zmluvy, resp. v termíne splatnosti pôžičky podľa Zmluvy, postupca je oprávnený požadovať od žalobcovho zamestnávateľa zrážky zo mzdy až do doby úplného splatenia pohľadávky postupcu voči žalobcovi. Keďže žalobca svoje povinnosti v zmysle uzatvorenej Zmluvy neplnil, postupcovi vznikla voči žalobcovi pohľadávka, ktorú postupca Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.2.2011 postúpil na žalovaného. Žalovaný z dôvodu hospodárnosti

a zbytočného nenavýšovania trov konania a z dôvodu, že uvedený výrok cit. súdneho rozhodnutia nemá žiadny vplyv na oprávnenosť jeho nároku voči žalobcovi nepodal voči rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 19Csp/102/2018, odvolanie. Podaná žaloba sa javila a aj naďalej javí žalovanému ako účelová a nedôvodná, avšak žalovaný napriek tomu rešpektoval rozhodnutie Okresného súdu Prešov a nepodal voči nemu odvolanie. Žalovaný napriek uvedenému zastáva názor, že dohoda o zrážkach zo mzdy bola v posudzovanom prípade uzatvorená v súlade s hmotným právom, pričom takáto dohoda predstavuje zabezpečovací inštitút prípustný právnym poriadkom SR a v žiadnom prípade nemohla byť spôsobilá privodiť žalobcovi ujmu. Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Žalobca mal možnosť si Zmluvu spolu s jej prílohami prečítať a v dostatočnom časovom predstihu sa rozhodnúť, či má záujem uzatvoriť Zmluvu s takýmto obsahom. Nakoľko žalobcovi boli na základe Zmluvy poskytnuté finančné prostriedky, ktoré do dnešného dňa žalobca neuhradil a zároveň mu nebola konaním žalovaného spôsobená žiadna ujma, priznaním finančného zadosťučinenia žalobcovi by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým sa žalobca snaží zneužiť svoje postavenie a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a získať tak pre seba neoprávnený majetkový prospech. Takémuto konaniu žalobcu nemožno poskytnúť súdnu ochranu. Ak súd na základe takéhoto konania prizná žalobcovi právnu ochranu, de facto vytvorí úzus, na základe ktorého je pre dlžníka výhodné porušovať zmluvné povinnosti, nakoľko tak môže získať materiálny prospech. Žalovaný teda nesúhlasil s podanou žalobou, nakoľko má za to, že žalobca nepreukázal naplnenie hypotézy, ktorú ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ZoOS) na priznanie finančného zadosťučinenia vyžaduje, t. j. nepreukázal, že by bol spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie spotrebiteľských práv na súde. Žalovaný tiež poukázal na to, že nie je subjektom, ktorý so žalobcom Dohodu o zrážkach zo mzdy uzatváral a preto ani nie je osobou, ktorá za prípadné porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedá a preto žalovaný namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v konaní.

3. Žalobca v replike uviedol, že námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie vníma iba ako snahu žalovaného vyhnúť sa následkom spätým s porušením spotrebiteľských práv a povinností nezákonným výkon zrážok zo mzdy v podobe primeraného finančného zadosťučinenia. Právoplatným rozsudkom bol práve žalovaný identifikovaný ako subjekt, ktorý porušil spotrebiteľské práva a povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Právny predchodca žalovaného síce Dohodu o zrážkach zo mzdy s ním v rozpore so zákonom uzatvoril, avšak žalovaný túto voči jeho zamestnávateľovi fakticky uplatnil. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti spotrebiteľského práva nepostupoval s odbornou starostlivosťou, pohľadávku od právneho predchodcu odkúpil spolu so všetkými právami a povinnosťami a domáhal sa jej zaplatenia skrz uplatnenie Dohody o zrážkach zo mzdy. Je nepochybné, že za daných okolností je žalovaný pasívne legitimovanou stranou sporu, pričom základ uplatneného nároku vyplývajúci z rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 8.9.2020 č.k. 19Csp/102/2018-108, je nesporný a nespochybniteľný. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 4.794,41 eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neprodukujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Poukázal, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla, nebola len v akademickej rovine,

ale preukázateľne došlo k zásahu aj do jeho majetkovej sféry. Zároveň uplatňovaním svojho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jeho bežný život. Výkonom nezákonných zrážok zo mzdy v ňom reálne vyvolalo stresové situácie a psychické napätie, čo sa negatívne odzrkadlilo na jeho zdravotnom stave a z tohto dôvodu sa ani nemohol zúčastniť pojednávania v základnom konaní.

4. Žalobca na pojednávaní uviedol, že vo vzťahu k žalovanému su už vydané rozhodnutia a to sp. zn. 4Co/59/2019 z 27.2.2020, sp. zn. 5Co/28/2019 z 25.6.2019, sp. zn. 16Co/41/2018 z 21.1.2019, sp. zn. 19Co/205/2018 z 25.6.2019.

5. Súd vykonal dokazovanie listinami, a to: rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 19Csp/102/2018-108, doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, ako aj ďalším spisovým materiálom, pričom zistil tento skutkový stav:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 8.9.2020, č.k. 19Csp/102/2018-108, uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy uvedenej Zmluve o poskytnutí flexipôžičky č. 001814001050606 zo dňa 20.6.2016 na výkon zrážok zo mzdy žalobcu. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 28.10.2020.

7. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 9.6.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

11. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

13. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14.9.2016, v ktorom tento súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením

§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

14. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 19Csp/102/2018, v dôsledku čoho súd zaviazal žalovaného zdržať sa požitia dohody o zrážkach zo mzdy. Uvedená dohoda ako neprijateľná podmienka spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa a preto je neplatná. Súd považoval žalobu podanú žalobcom za vhodný prostriedok ochrany jej práv ako spotrebiteľa a preto žalobe vyhovel. S ohľadom na uvedené je podľa názoru súdu naplnený vyššie uvedený základný predpoklad uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie, a to, že boli porušené práva žalobcu ako spotrebiteľa vyplývajúce z osobitných právnych noriem slúžiacich na ochranu spotrebiteľov. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že okresný súd v základnom konaní konštatoval, že zmluva o poskytnutí flexipôžičky obsahovala viacero zmluvných podmienok ktoré boli neprijateľné (bod 24., body 26. až 28.) a taktiež nesprávny údaj o RPMN.

15. Súdu má za to, že vystavenie žalobcu nebezpečenstvu nezákonného krátenia mzdy žalobcu formou zrážok bez právneho titulu a vynaloženie úsilia žalobcu na zabránenie uvedenému je hodné žalovaného peňažného zadosťučinenia. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 150,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením bol aj rozsudok vo veci sp. zn. 19Csp/102/2018 a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. Na druhej strane však finančné zadosťučinenie nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Ako bolo uvedené vyššie pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu. Súd považuje sumu vo výške 150,- eur za primeranú, keďže žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi už aj uplatnil zrážky zo mzdy na základe neplatnej dohody a vyvolal u neho stav právnej neistoty, ktorý musel riešiť podanou žalobou. Súd tiež prihliadol na skutočnosť, že z dôvodu vykonávania zrážok vznikla žalobcovi majetková ujma, čo žalovaný nepoprel, a iba spochybnil výšku zrážok vykonávaných zrážok. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

17. Čo do námietky žalovaného, že nie je pasívne legitimovaný v tomto konaní súd uvádza, že nadobudnutie pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je spotrebiteľom je rizikom, že v súdnom konaní budú zmluvné podmienky, postupy veriteľov podrobené skúmaniu súdom a v prípade zistenia porušenia právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa budú voči zodpovednej osobe vyvolané následky a uložené sankcie predpokladané zákonom. Zároveň súdy už opakovane judikovali, že pasívne legitimovaným je aj právny nástupca dodávateľa, preto ani táto námietka nie je dôvodná. Zároveň k tomu súd uvádza, že v konaní o zdržanie sa zrážok zo mzdy a nariadením neodkladného opatrenia vystupoval už žalovaný v tomto konaní, nie jeho právny predchodca.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (CSP). Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci.

Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Vzhľadom na to, že žalobca bol v konaní úspešný čo do samotného základu nároku, súd mu priznal plnú náhradu trov konania. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.